

Mennesker og navnlig unge Kvinder betragtede ham, naar han paa bestemte Klokkeslet gik til og fra sit Kontor. Alle kendte hans lille eksotiske Skikkelse, der saa ofte var bleven karikeret i den illustrerede Vittighedspressen. Han gik altid meget elegant klædt, holdt sig lidt foroverbøjet, med begge Hænder ligesom kuldkært stukket ned i Overfrakkelommerne, og betragtede de Forbipasserende med et halvslukt, følelsesløst Blik under nedsænkede Øjelaag.

I Virkeligheden var han nu ikke ganske den, han saaledes gav sig ud for at være. Folk, der havde kendt ham som Barn, huskede ham som en stille, indesluttet, noget forsagt Dreng, der altid hang over Bøgerne og skyede Kammeraternes Leg af Frygt for den raa Overlast, han som Jøde og paa Grund af sin Lidenhed bestandig havde været udsat for imellem dem. Hans Fader, en Smaa-handler i en af Byens Sidegader, havde været meget misfornøjet med ham og søgt at drive ham ud paa Gaden, fordi den megen Læsen vakte Ulyst til Forretningslivet.

Endnu kun sytten Aar gammel tog han Studentereksamen med Udmærkelse og gav sig til at studere Jura. Det var dengang hans Hensigt at gaa Embedsvejen. Han vilde være Dommer. De Forfølgelser, han for sin Fødsels Skyld maatte lide under Opvæksten, havde i hans bløde Sind skabt en Lidenskab for at øve Retfærdighed.